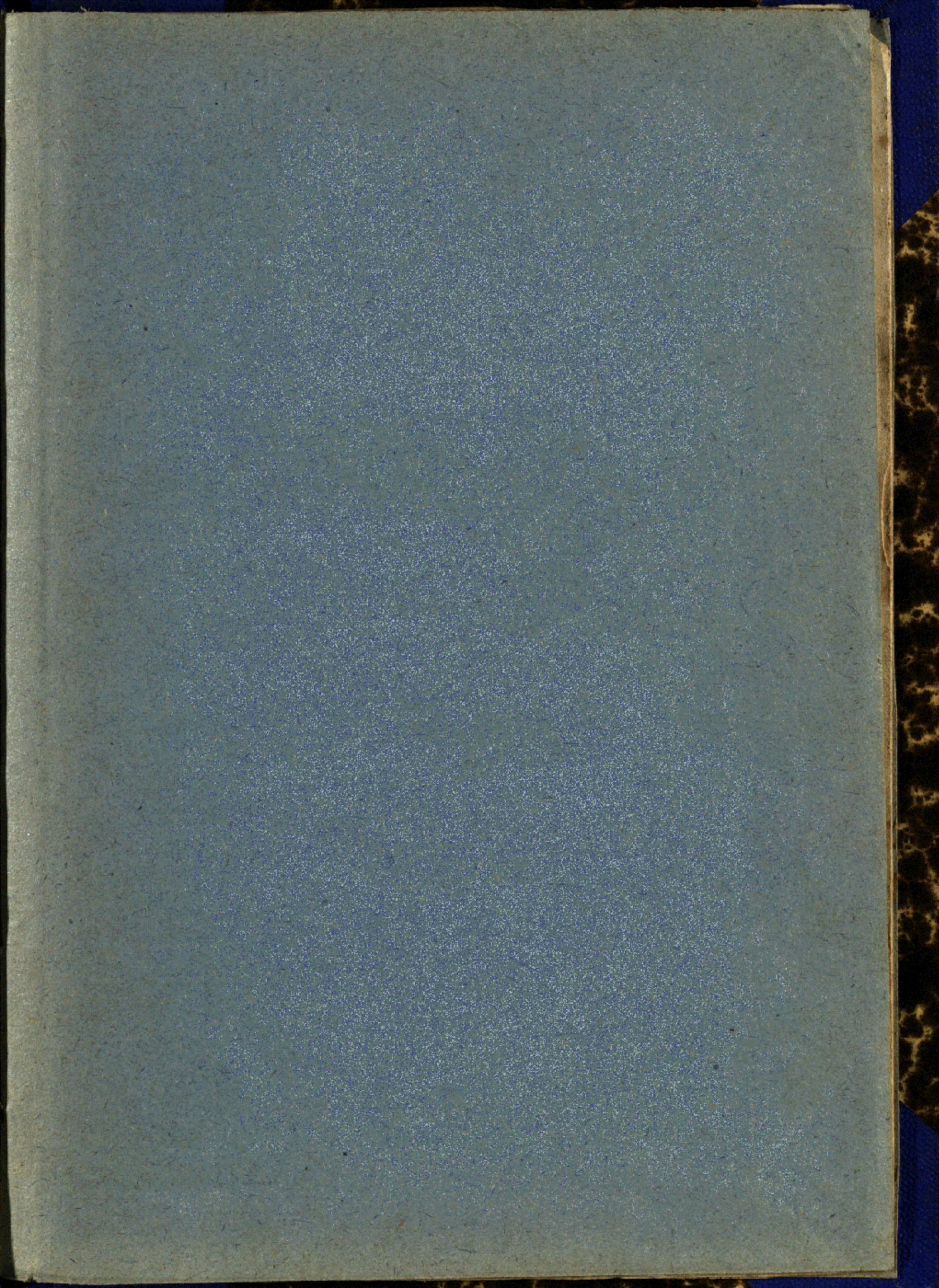

П Е С М Е

М. С.

СРЪБИНЪ.

P19 Cp I 565 / A. 1

1507/1
P -

ПЕСМЕ

М. С.

СРБКИНЪ

Посвећена Сестрама Србкињама.

— 1 —

Печатња Медаковића.

1850.

Библиотека

ЈОЦЕ ВУЈИЋА

у Сенти

463744
SER. NO.

Гени Рода и млади Србни.

Млади Србин:

Куд год оком я погледим
Нещастіе само видим:
    У окови Босна тужи
    И код своіо помоћ тражи;
Не долази помоћ та
Залуд Србска нада сва.

Гени Рода.

Утѣши се Сине Србски
Ніе вѣчни оков Турски;
    Іош є моѣна наша рука
    Побѣдит'ће нѣног врага;
Просинут'ће сунце нѣой
И осталой браћи свој.

Млади Србин.

То є мелем срцу болном
У садашнѣм вѣку тужном

Кад нам често сунце сине;
Ал' чудесни склад судбине
Скрије роду сунца зрак
И наведе густи мрак. —

Гени Рода.

Немой венут' млад Србине
У сред твоје домовине
Не даи се тако туги
И надежду сву не губи
Погледат' ће с неба Бог
На вас — цѣли Србски Род.

Млади Србин.

У сред мое домовине
Ја проводим дане тужне
Ер неслога славу гаси
И све што нам земљу краси;
Док смо сложни били ми
Стрепили су врази сви —

Гени Рода..

И ја тако брижно лебдим
Од неслоге братске стрепим;

Ал ће синут' лепа зора
И пробудит' Србе мора,
Видити ће сваки тад'
Какав расира има плод.

Млади Србин.

Кажи, кажи благи Гени
Непостижну тайну мени,
Каква сила Србством влада
И води га све да страда?
Ах, то сам ти знати рад'
Да м' не цѣпа срдце јад!

Гени Рода.

То е воля вишнѣг Бога
Зла да трпе Срби многа;
У страдању да се сложе
Злоби сваки да одкаже,
Брат да люби брата свог
На то Србе зове Бог.

Млади Србин.

Свани, свапи срећни дану
Да я видим браћу сложну,

Оружану против врага
На одбрану рода свога
Я ћу стати у тай круг
Въран бит'ћу брат и друг.

Гени Рода.

Та те ватра лепо дичи
Србском сину и приличи,
Да оружа дух бодрост'ю
Срце свое храбростію
Пак на сусрет врагу свом
Као с' муньом страшни гром.

1846.

Карађорђевица.

Шетала се Карађорђевица
Са два сина, два сокола нѣна
Шетајући сама беседила:
Благи Боже, никаква вѣстника
Да ми каже шта се догодило
На бойноме пољу са Србима,

Дал су они Београд отели?
Дал' осташе витезови храбри
Айдук Велько и Чарапић Васа
Карађорђе, Милош Обреновић
И остали који землю бране.

Ньой беседи са Авале Вила:
О Госпођо Карађорђевице!
Ја ћу теби све по реду казат':
Снажни Срби Београд отеше
Ал на жалост опет изгубише
Погинуо і' Чарапићу Васа
Међ стѣнама Београда града;
Паде Велько колено јуначко
На обали отачбине драге.
Карађорђе, надежда Србије
Змай огњени и страшило турком.
Ах он оде, остави Србию
И са њиме Войводе остале
Само Милош оста са народом.
Сад е Ђорђе изван домовине
Пропаст гледи Србске земљѣ лепе
И страданѣ рода му милога
Сузе лије, своје прси бије
И од срдца жалостно вапије:

Яо мени, до бога милога
Шта учини я од рода мога;
Остави га у најгоре време
Кад є мою десницу требао.
То су гласи Ђлена Госпођо!
Са Србскога юначког боишта.

И ти мораш землю оставити
Да избавиш два Ђорђева сина
Да ии млади непогубе Турци
Ђр су жедни крви Карађорђа.

Кад саслуша Карађорђевица
Шта іой каже са Авале Вила.
У нъой оће срце да препукне
Од жалости и туге велике
Сузе ліє па тиіо беседи:
Благи Боже и на том ти фала
Што Србиі Милоша оставляш
Нъму владу народа предаєш;
Ти му Творче, — добар успѣх подай
Изгубљно да опет поврати!

Ђорђу Малетнију.

Ти што лепо Србству неваш
 Спомињуоћ' тужан вѣк —
 Твог се гласа ясно ори
 По долинам звучни ек.

* * *

Гди су Царства развалине
 И негдашнѣ владе гроб;
 Гди су опет снажни Срби
 Нове владе дигли стуб;

* * *

Над том земљом Гени лебди
 Музе чеда позивлѣ
 Да му они с' ума зраци
 Србско небо разведре.

* * *

И да Србску браћу сложе
 Цѣли едной оброте

Єднодушно сви да с' труде
Роду тражит' просвѣте.

И ти мудри Малетићу!
Том позиву слѣдуєш
И милом ти роду Србском
Любов слогу уливаш.

Ценити нас болѣ учиш
Родолубца сваког труд
Да са већим жаром пламти
За такове наша груд.

С' лепим, хвалним умом твоим
Ти књижеству даєш моћ,
И са трудом непрекидним
Итиш слабом у помоћ.

За све ове труде твоје
Признателан биће т' род,
У спомену ти ћеш живит'
То је красан труда плод.

1 8 4 6.

Вечерня Молитва Србѣинѣ.

(У очи Новот Лѣта 1848.)

Завѣсу си тавну твою
Тиха ноћи спустила,
И вселене изглед лепи
Оку смртни сакрила.

*

*

*

Ућутало сво естество
И све у сну почива,
Бледи Месец са звездама
Тихо краси свод неба.

*

*

*

Я Србкinya усамлѣна
Мой подижем горе взор,
И свесрдну молбу шилѣм,
Там' у вѣчне владе двор.

* * *

Ти, што владаш судьбом свѣта
Мое молбе прими глас,
И учини да ми роду
Лепшег биѣа куцне час.

* * *

Ти му Творче Слогу ули
И удальи вражде траг
Небо Србско ти разведри
И размрси судьбе склад. —

* * *

Пусти поглед Боже, благіи
На юначки овай род,
По областма разсеяни
Гди слободан, а гди роб.

* * *

После дуге тавне ноћи

Нек' пре зоре сине зрак,

Лепе землѣ да озари

Кое свету скрива мрак.

*

*

*

Звезда Славе и Слободе

Дай о Творче! да сине

Преко Босне тавне землѣ

Другим землям' да с' вине.

*

*

*

Я се теби крепко молим

И молит' њу дан и ноћ,

Погледай ми Србство мило

И пошљи му ти помоћ.

1847.

Болан Србин.

Млад се Србин тешко разболео
Изван своє миле домовине,
Не од труда дуго путуюћи,
Већ од горке туге и жалости
Што є свою землю оставіо
И од мила с' рода удалио —
Болан лежи у сѣверу ладном
Чека конач животу млађаном.
А смѣрно се вишнѣм Богу моли
И од срдца свесрдно говори:
О, ти који више неба плавог
Тамо седиш на вѣчном престоу
И праведно судбом свѣта владаш!
Прими молбу болнога Србина;
Недай мени овде окончати
Изван моє миле домовине.
Ал ако є твоя света воля
Да се моє биће овди сврши,
Тада прими благодарност мою
Што у сродной земљи гроб налазим.
А ти роде чуйме из дальине:
Свуд по свету куда сам ходіо

Я сам любав у срдцу носіо
С' жельом жарком о напредку твоме.

Бог нѣгову услиша молитву
А глас волне к' Югу однесоше
У нѣгову милу домовину.
На глас Вила тешко узданула
За млађаним горко заплакала,
Брзо бере лековито билѣ
Пак Сѣверу отисну се ладном
Там да лечи своєга любимца.
Од Сѣвера враћа се весела
Славећ Бога што му даде здравлѣ.

1848.

Три вѣнца за три Србска

Пѣвца.

Зраци сунца таму разгонише
И вселену целу озарише
Тию јутро да се болѣ чую
Србски певци који нам певаю.
За кое ћу венце сад оплести

И плетући песму им певати:
Фрушка храни сломен од старине
Србске Славе, Србске величине.
И садашњост славу нам обнавља
И мрак судбе љубко разведрава;
На бедему вѣре и закона
Ми имамо певца освящена:
Милутина с' Лиром Мушицкога
И вештином Аппола самога —
Нѣга Србин слуша од милине
Радуюћ' се из срдца дубљине,
Што се небо на нас смиловало
И нѣга нам у род наш послало,
Милутине живи лѣта многа
Србин ово жели ти од Бога.
И ево ти венац од невена
Баш због тога лепога имена
Да ти Слава никад неувене
Но споменом вѣчним да остане!
Равна Пешто, еси ли имала
Суботићу певца кад подобна?
Он е Србин весела му Майка
Србски пева то е наша дика
Он е наше драгоцѣно благо

Та још болъ нег каменъ драго.

Певай Невче! нег се ори яко

Нег се Лире глас чуе далеко

Нег се чуе у краєви дальни

Да су Срби свагда били славни.

А од цвећа ево Зимзелена

Теби вѣнца дивно ондетена

Да ти буде знаком споминяня

Док е Србског у свету траяня.

У Лики е Бороєвић Ника

Опет наша нашег рода дика.

Он нам пева глас му носе волне

Да га Србин чуе из дальние

Срб Србкиня нѣга радо слуша

Срце им се весели и душа,

Гди Марс яки любви Србски парнас

Дика наша хвала нѣму од нас.

И ево му од Шимшира венац

У спомену да нам живи певац.

1848.

Опроштай са Србиомъ.

Сад с' богом оспай земльо

Юначка Майко ти

С' тобом се прашта ево

Твог дичног рода кћи.

Та лакше пливай чуноу

Да брзо оку мом

Предмети неизчезну

Премили али свом.

Ер Србин знаде само

Шта нѣму Душан би,

То име Србу славно

Душмани мрзе сви.

Србин се дичи гордо

С' Юнаком Милошем,

Он паде вѣчна туга,
И дико роду свом.

Како ми срдце мое
Ах силно куца сад,
Спомену сузе лије
С којим се дичи род.

Србіо с' Богом оспай!
А твоје славе зрак
Нек любко све озари
Што Србству скрива мрак.

1848. На Иван - дан прелазећи преко Саве.

Войводи на дан долазка.

Србска Вило кликни гласно
Нек се чуе свуда јасно,
Да долази наш Войвода
У круг њѣму милог рода,

Којй свое руке шири
Да любимог госта прими
Ер подиже нѣга он
Срећи својой на корман.

* * *
Из кржаве ратне борбе
Он долази међу Србе,
Да кормило владе прими,
И да Србско име брани,
Добар успѣх дай му Боже,
Учинити све да може
За юначки Србски Род,
Да не буде више роб.

* * *
Сунце наде љубко сину
А желя се рода вину,
Свуд кад дише дух слободе
Да сам Србин роб не буде,
Те праведне жель наше
Бог услыша благи с' више
Сад в жельни куцно час
Избавдемя за све нас.

* * *

Неспоминьмо данас яде
 И столѣтне наше бѣде,
 Нека бежи свака жалост
 У срдцу е Срба радост
 Пришествіе Вожда нашег
 Дан веселя есте обштег
 Зато сваки из међ' нас
 Нек' весео диже глас.

* * *

Нек се ори Фрушка гора
 И равнога Срема поля
 Стадо пасућ' нек пастири
 С' Фрулом даю одзив нами
 Нека ехо одек прати
 Волне ће га свуд однети
 У велики славски род
 Ког прославит' сам ће Бог.

* * *

Попеваймо Вожд-Стефану
 Громко сада сви у славу
 Србским гласом многа лѣта
 Да нам под њим род процвѣта

И поведмо сад весело
Браћо Сестре Србско коло
А из кола своју глас
Живио нам Стефан наш.

1848.

Войводи на бойном пољу.

Ти што роду на одбрану
Свуд подижеш тврди стан,
И на пољу бойном вешто
Срб-юнаке водиш сам.

Ти што мачем браниш кренко
Од душманске силе род
И од њини люту стрѣла
Закланяш нас щитом сад.

С' благословом тебе прате
Ове речи рода твог:
О, Стефане Бог ти дао
Да побѣдиш врага мог.

Деспот-Ђорђа дух ти слѣди
Любко теби вели он:
„Снагом твојом Войводине
Разрушени дигни трон.

1848.

**Плач за Войводом Србским
Стефаном I.**

Плачи Србски сине плачи
За Войводом плачи сад
Нѣга од нас смрт изключи
И причини нама јад.

Дико наша Вожде храбри
Ти остави сада нас,
Отче, твога рода добри
Тебе тужни пита глас:

Зашто оде тако брзо
И остави синове?
Зашто зађе тако брзо
Сунце наше Стефане!

Уцвѣлно Србство плаче
Горко данас за тобом,
Прси бив и ауче
Ах за Отцем и Вождом.

Дуго те е род изгледо,
Ко озебо сунца зрак
Тек што сину ах надеждо
А гроба те сакри мрак.

Гровна судбо Србеког рода
Докле ћеш нам творит яд,
Од сви наши тешки яда
Найтежи е овај сад.

С Богом вѣчно Отче мили
С Богом дико одбрано,
Род остаде тужећ цели
Ер му оде прерано.

1848.

Ютренняя молитва Срб.

(На Ново Лѣто 1849).

При развитку руйне зоре
С којом свиће нови дан,
Мене тихо од сна диже
Жарка љубав к' роду мом.

Ј с' надеждом очи дижем
На плавога неба свод,
И теби се Творче молим
Опет за мой мили род.

Прими молбу Србске к'ери
И васцелог рода мог,
Кој своју славу чека
Од престола Боже! твог.

Ти му дѣла благослови
Брбо свое тражи он,
Пак нештеди крв пролити
А недат' се врагу свом.

Дай нам скоро Войводине
Освоити дальни край,

Да Срб у нъой Име твоє
Мирно слави Боже мой!

Твоя света воля бѣше
Да нам врли умре Вожд,
Род не ронга али тужи
Што изгуби нѣга сад.

Дай да опет ах оживи
У Србскоме сину он
С коим дуго да се дичи
Войводине наше трон.

Кад е Майско ютро ведро
Пробудило од сна нас
Род е тада на дѣланѣ
Пастира нам позво глас.

Глас Јосифа, кои и сад
За свог рода срећу бди,
А за нѣгов дуги живот
Моле ти се Срби сви.

Поживи га Боже благи,
Да нѣговог дѣла цвѣт,

И у поздно поздно време
Јоште дичи Србски свѣт.

1849.

Песма Бану при долазку у Срем.

Добро дошо свѣтли Бане!
Гди те чека рода плач,
Чека да му лечиш ране
Што душмански даде мач.

О витеже! Србин с' тугом
Сад пред тебе излази
Тражећ' лека да пред тобом
Горке яде изрази:

Домовина наша лепа
Позорие страшно ест
Та айдучка у нъой чета
Разпростире грозну смрт.

Ах и свете наше цркве
Осквернѣне стое ту,

Огореле њине куле
Горка жалост свом Србетву

И гробове вѣрни Срба
Непоштеди варвар тай,
То Европи каз'ти треба
Она и ти Бане знай.

Сиротиня Србска цвили
Ђрбо нема крoва свог,
Тебе нам е у невољи
На одбрану посло Бог.

Ти надеждо поуздана
Избавленя нашег сад,
Десница ће твоя снажна
Сотворити врагу пад.

Ђр ню любав к' роду крепи,
Вѣрност према Цару свом.
Тай е срдца т' украс лепи
Дика роду Славянском.

1849.

Надежда на Бога.

Нек се густы облак вѣ

И разлеже грома ек,

Сво естество из корена

Нека тресе Оркан век.

Ил е човек у надежди

Бог га може разведрити

И утишат грома звук,

И беснеѣг ветра хук.

И кад лађа морем плови

Нек се диже талас тад

Нека морска буря бесни

И задае пловцу яд.

Са надеждом пловац вели:

Престати ће талас бесни,

Избавиће мене Бог

Ког я славим вѣка свог.

Нека човек смртни страда

Нѣгов нек е тужан вѣк

Туга жалост нек га прати

Надежда га тѣши тек.

Сад јошт Бошњак ланце носи
Нѣму Турчин ногом тре,
Цркву, Вѣру, Име Ђзык
Под њим гине пада све;
Али Бог є свемогућан
Избавиће род несрећан
Пастће силног врага моћ
И престати робека ноћ.
А кад златно јутро сване
И слободе сине зрак,
Полумесец у Стамболу
Покриваће густе мрак.
Никад више да не сине
Над горама Југославским,
Ориће се кроз њи глас:
„Бог избави ево нас!“

1848.

Србској застави.

Плава бојо Срб-Народня
Мио ми є изглед твой

Пак ми силно срдце куца
За премили народ мой.

И надежду свагда има
На плавога неба свод,
Од куд благо око гледи
И на мили Србски род.

Ти си мени сведок чувства
И любви к' роду знак
Да за нѣга на бой поћи
Неосећа срце страх.

Гле, како се разпалюе
При той мисли срдце сад,
Желя наду подранюе
Да њ' престати сваки яд.

Ту на срдцу пуном жара
Почивай ми роде мой,
А да тебе вѣрно люби
Показат'ће син сад твой.

Заставе се Србске вию
Њи подиже Србин свуд

Тим да знаком осуети
И предвари злоће труд.

Родолюбци тамо хите
Гди се віє Србства знак,
Пак у братској слоги за род
Жертвоваће живот сваг.

Име език сохрани
Задатак е нама свет
Лепшег бића за потомство
Подранити мили цвет.

1848 на Бурђев дан.

Србни на боишту.

Боже благи теби хвала,
Теби хвала велим сад
Што подиже Србског сина
Да он брани мили род.

Дивно ято Срб-Юнака
Чека смѣло врага свог

Нит' га плаши сила яка
Соперника нѣговог.

Истина в Србин нема
Од камени стѣна град,
Ал десницу снажну има
Одпор даће врагу сад.

Бог и понос славног рода
Дае нѣму ову моћ,
Ер с' Душана унук неда
У мишлѣну робску ноћ.

Неће Србин промѣнути
С' туђим мили езык свой,
Нит' се дае файтем звати
А у земљи собственой —

Србски юнак свое брани
Туђу земљу неће он,
Иште давно изгублѣни
Войводине Србске Трон.

Племенити народ Србски
Неиздае Цара свог,

Даж разноси душман мрски
Крив себе невѣрног.

1848.

Песна Босанска.

Зора креће јрно сунце
Да обася земљъ круг,
Дух слободе нас облеће
На оружъ зове сад,
Ал се тужан натраг врати
Мисли да јошт спава род.

Ах неспава већ уздише
Бр неможе дићи мач
Против свога душманна
Што наведе све на плач,
Докле нѣму братска руна
Непомогне дићи га.

Са босанска края дуго
Орио се тужан еж

Али одзив ни одкуда
До данашнѣг ево дна,
Нитя нам е зрак надежде
Избавленя синуо.

Сад нам тихо разведрава
Наше горке судбе мрак,
Сад одкада ратнѣ звуци
И оружя звек чуе се
И юначке браће Срба
Глас с' боишта чуе се. —

Сложно наша храбра браћо
Борите се с' душмани
И Босна е тужна данас
Сузне очи управила
На Сестрицу одкуд чека
Да јој први сине зрак.

1848.

МАЙСКО ЮТРО.

1849. год.

Опет свиће майско јутро
Ал е србски тужан род,
Бр е србско небо мутно
А землѣ нам крвав свод.

Неори се данас песма,
Ко на ланьски Майски дан,
Нѣгов сломен суза прати
Кою лие рода син.

Ишти врстне кѣри Србске
Савіаю вѣнца сплет,
Раніо е срдца наша
Горке судбе удар клет:

Данас Србин Вожда нема
Смрт га узе нама ах,
И Србобран снажни паде
Означава сад га прах.

Домовине част велику
Ах оставля Србин сад,

Бр душманске у нъой чорде
Нечувени творе яд.

Србска Майка люто цвили
Нъне туге чуе с' ек.

Нъой надежда іоште дае
Ранъноме срдцу лек.

Ніе Србин духом клоно
Іошт од нъга стрепи враг

Бог ће дати одбраниће
Домовине свое праг.

Снажни юнак к' нама хити
Ког десницу душман зна,

Книћанина снажног Име
Зада е му смртни стра.

1849.

П Л А Ч

НА СМРТ

БОЖИДАРА ІОКСИЋА

Куд ах куда итиш тако

Тя о смрти немила,

Са младићем дична рода

Ког е муза любила?

Зашто тако превећ рано
Прекрати му живот ти?
Да у ладном гробу вене
Као цветак кошени.

Зашт' му живот непоштеди
Док на земљѣ ступи лон
Боя му в Мати била
Да почива у нъој он?

Нѣга дозва мила Сестра
Да се тѣши она с' нѣим

У туђини свог да има
Растављѣна с' родом свим;

А сад горко тужи гледећ
Мртво тѣло брата свог,
Бождара Србског сина
Ког у ладни носе гроб.

Око Сестре удвѣљѣне
Гле! земля га већ крие! —
Та не криј га тако рано
Чуй множина ваѣе!!!

1847.

Поздрав моем Роду
НА НОВО ЛЪТО
1850.

Добро ютро мой Роде юначки!
Прими поздрав на дан новог лѣта
Ког ти шилѣ желя груди Србски
Любав прати у землѣ и места
Гдѣ Срб живи мой понос и дика.

Дунав, Сава, Дрина и Морава
Ладним ледом сад су уставлѣне
Немогу ми однети поздрава
У краеве сладке и милене
Куд га шилѣ срце узхићено.

Зато листу ти однеси вѣрно
Србству излив Србског осећаня
Кое срце потреса млађано,
Носи поздрав и топла желења
Милом Роду на дан новог лѣта.

Ново ютро са надежде зраком
Нама Роде! любко е свануло,
Горка судба бежи с' тамним мраком
И Србско се Небо разведрило
Кое крише столѣтни облаци. —

У будућност лепу Србин гледи.
Гордо прошлост себи он представля;
У нѣой яде, ал и понос види,
Юначество своѣ Прадедова —
А и свое юначество редко.

Деспот Ђорђа душа се весели
Гледећ' Престол подигнут Войводства,
Арсениѣ, Патриарх наш врли,
(Кои Србство изведе из робства)
Радуе се гледећ' Презмника.

Отца нашег Гоцифа заслужног,
Кой нас мудро руководит' знаде —
Дух Войводе рано изгублѣног
Любко гледи на юнаке саде
Што остави у бореню страшном. —

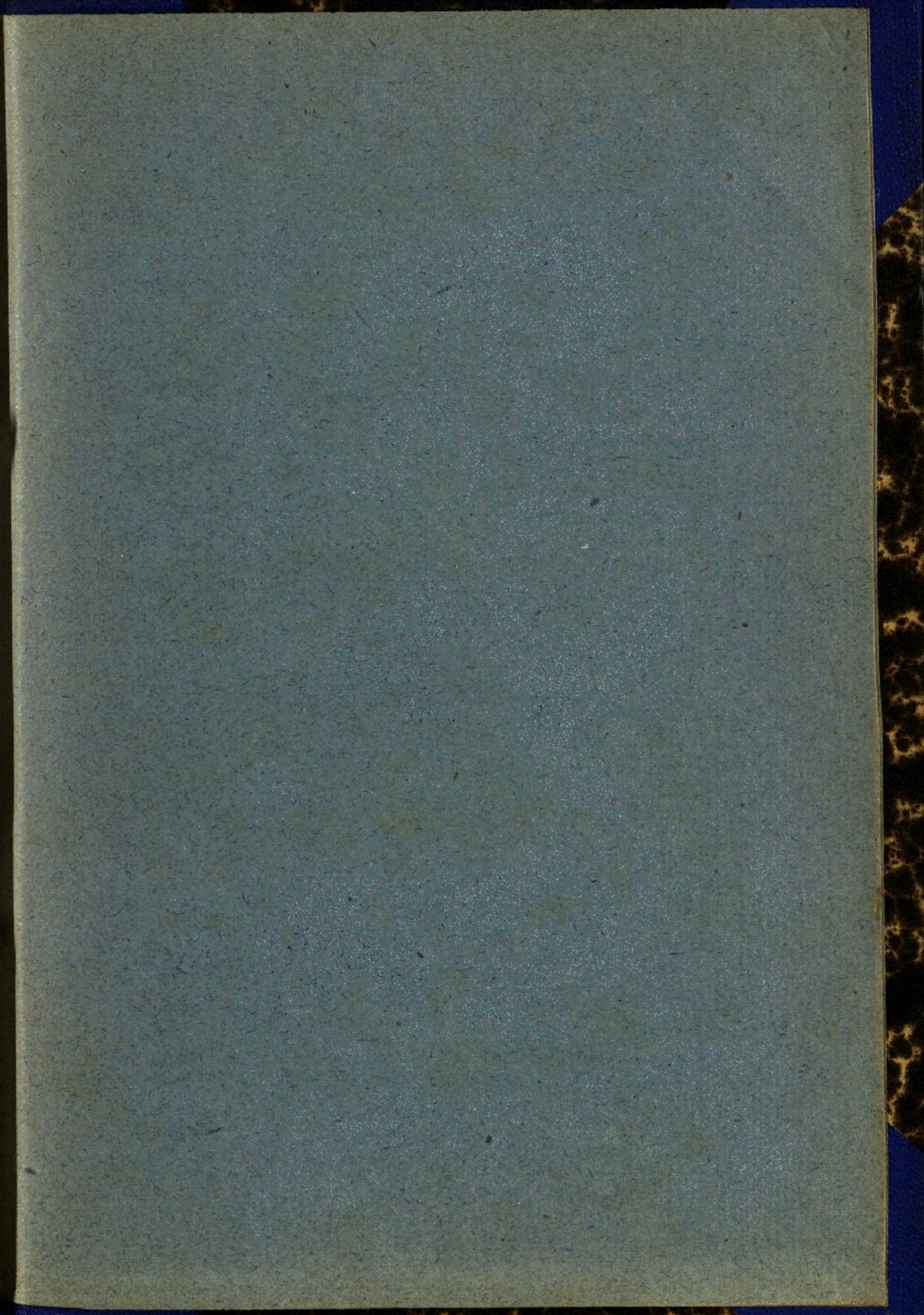
Душан тѣшећ' тужећем Лазару
Показуе слободну Србию,
Понос Србски, милу Црну Гору
Гди юнаци слободу чуваю
Са Владиком Петром Нѣгошевим.

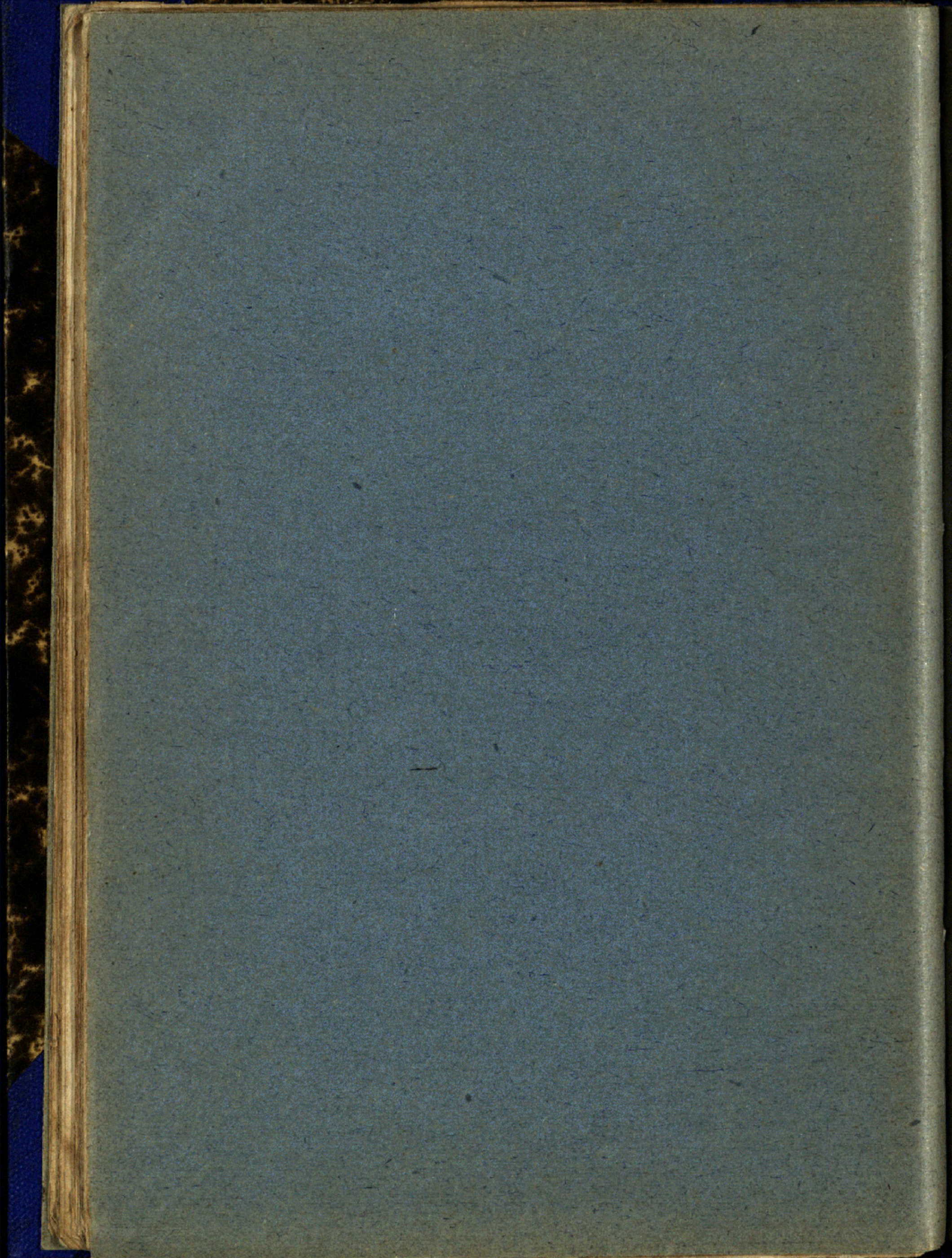
Србска Мати Србче люляюћи
Пева нѣму све юнаке редом,
Кой но су храбро воююћи
Обдали Србство са слободом
И поносом докле трае света.

Наш Мушицки на пољу књижевном
Невидимо облеће радине,
Задоволян с' Караџића Вуком
И ревност'ю остале дружине
Гласном лиром у руци Владике.

Далѣ, далѣ Душана Потомци!
Любав слога, узданѣ у Бога,
Нек су ваши свагда пратијоци
А Бог неће оставити свога,
Искуство нас есте научило! —

М. С.
Србкinya.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P19 СР I 565/М.1